Visų šalių proletarai, vienykitės!

Energetikas

VAKARŲ STATYBOS VALDYBOS PARTINIO KOMITETO, JUNGTINIO PROFSĄJUNGOS KOMITETO, KOMJAUNIMO KOMITETO IR ADMINISTRACIJOS ORGANAS

LAIKRAŠTIS ĮKURTAS 1980 M. GRUODŽIO MĖN. 19 D.

Nr. 38 (394) Kaina 1 kap.

1988 m. rugsėjo 23 d. Penktadienis

Brandos egzaminas

Neužpildytos kovotojų gretos

Daugelis partinių aktyvistų dabar sutrikę: kaip rengti ataskaitinius susirinkimus, jeigu gamybiniai klausimai nustojo būti pagrindiniais? Kaip vertinti komunisto ir organizacijos vaidmenį žymiai sudėtingesniuose santykiuose — dorovi-niuose, kolektyviniuose? Nuoširdumas ataskaitinį pranešimą apie tai nemažai galvojo ir S. Balandinas, buvęs antros autobazės partinio biuro sekretorius. Pranešime kaip niekada daug dėmesio buvo skirta komunisto moralinio atsakingumo ir jo autoriteto klausimams.

— Mes šiais metais surengėme komunistų atestaciją, — pasakė S. Balandinas. — Vertindamas ją galiu pasakyti, kad mes ją ruošėme formaliai. Nedavė ji mums teigiamų rezultatų. Sprendėme taip: tarsi geras darbuotojas, tarsi nėra nei eismo saugumo, nei darbo tvarkos pažeidimų, turi kažkokių įpareigojimų... Štai ir visas vertinimas. O komunisto kaip lyderio, vadovo veidas? Juk kiekvienas pareiškime, stodamas į partiją, rašė: „Noriu būti pirmose nauios visuomenės kūrėju gretose“. Mes jo nepamatėme ir nejvertinome. Ir iš to mums visiems būtina padaryti išvadas! Ir, kaip rezultatas, mūsų atstovavimas savivaldos organuose. Štai skaičiai. Iš keturių antros autokolonos komunistų į DKT išrinktas tik vienas, iš devynių šeštos autokolonos komunistų tarybojė trys. Aštuntoje autokolonoje du. Tiek pat ir antros autobazės darbo kolektyvo taryboje. Visa tai rodo, kad pagrindinė mūsų komunistų masė nedalyvauja visuomeniniame kolektyvo gyvenime, neturi autoriteto ir pagarbos.

Kartus ir rimtas prisipažinimas. Laukiau — savo pasisakymuose komunistai būtinai kalbės apie tai, pasistengs suprasti, kodėl neturi autoriteto ir kaip jį užkariauti. Žmonės lipo į tribūną, kalbėjo apie politinį mokymą ir darbo sąlygas, apie pašalintą iš partijos darbo draugą. Bet pagrindinis klausimas — komunisto autoriteto klausimas — daugiau nebuvo keliamas. Neretai, kai kalbama apie persitvarkymą, susidaro vaizdas, kad daugelis jį supranta maždaug kaip Miunchauzenas, kuris mėgino pats save pakelti už plaukų. Už plaukų savęs nepakelsi, tai aišku. Tuo ir svarbūs pasikeitimai, vykstantys mūsų visuomenėje, kad jie realiai keičia gyvenimo ir veiklos sąlygas. Be to keičia taip, kad ne tik leidžia žmogui aktyviai veikti, bet ir reikalauja iš jo tos veiklos.

Ryšium su tuo keista buvo girdėti, kad antroje autobazėje „buksuoja“ politinių informacijų rengimas. Pasigirdo net nuomonė, kad jos išvis nereikalingos, nes visi ir taip apsiskaitę. Niekas neginčija — laikraščiai, televizija prikaustė kiekvieno dėmesį. Bet žmonės ne tik žiūri ir skaito — jie ir apsvarsto naujienas. Ne formalios, o stichinės politinės informacijos šiuo metu vyksta kiekviename kolektyve. Komunistai turi galimybę sutvarkyti jas — susitarti, kad žmonės atneštų į darbą perskaitytas įdomias publikacijas, reguliuoti pasikeitimą jomis arba pakabinti ten, kur daug žmonių, nukreipti pokalbių temą. Žodžiu, yra ir veiklos sritis, ir auditorija. Kitas reikalas, kad prisieina mokytis neformalaus ir nestandartinio požiūrio į seniai žinomus dalykus.

Ką šiandien reiškia būti komunistu? Tai, visų mažiausiai, žmogus, kuriam viskas rūpi. Žmogus, galimas daiktas, nepatogus, neramus, turintis nepastovų charakterį, bet kuriam visų svarbiausia — kolektyvo interesai. Tuo jis ir skiriasi nuo rėksnio, kuris žiūri tik savo naudos. Kolektyvas moka atskirti lyderį — pagal žmogaus protą ir neabejingumą, pagal jo pasisekimą darbe ir atitikimą tarp pasakytų žodžių ir padarytų darbų. Galbūt todėl autobazės komunistai ir nėra gerbiami, kad jie pernelyg paklusnūs, prilyginti, pernelyg abejingi, kad turėtų įtakos žmonėms? Juk kaip anksčiau priiminėjo į partiją: pirmoje eilėje tuos, kas drausmingi ir neišsikiša be reikalo. Todėl ir atsirado nemažai tylėčių vietų „pirmose nauios visuomenės kūrėjų eilėse“.

Ką gi gerbia antros autobazės komunistai? Susirinkime jie visiškai atmetė ankstesniojo biuro pasiūlytą penkių kandidatų į partinės grupės biurą sąrašą ir pasiūlė savo aštuonis žmones. Išrinko penkis — vairuotojus A. Vladimircevą, V. Chmylką, I. Pendronovą, K. Šakelį ir eismo saugumo inžinierių V. Marčiuką. Naujas biuras V. Marčiuką išrinko ir partinės grupės sekretoriumi. Ar tapo jis tikru lyderiu, ar išaugs partinės grupės autoritetas kolektyve? Laikas parodys. Aišku tik viena — autobazės komunistams reikia priprasti prie to, kad jie — reali jėga. Ir mėginti tą jėgą veikloje.

R. ŽDANOVA

Susitikti reikia dažniau

Rugsėjo 9 dieną Sniečkuje viešėjo didelė respublikos mokslininkų, žurnalistų ir „Žinijos“ draugijos lektorių grupė. Jų viešnagės tikslas — arčiau susipažinti su gyvenvietės gyvenimu, pabuvoti veikiančiuose energoblokuose ir aikštelėje, kurioje yra statomas trečias IAE blokas, gauti visais dominančiais klausimais specialistų atsakymus. Tai padės susitikimų su klausytojais metu duoti pilnesnę, objektyvesnę informaciją apie reikalų padėtį elektrinėje ir gyvenvietėje.

Tarp susitikimo dalyvių buvo respublikinės „Žinijos“ draugijos pirmininko pirmasis pavaduotojas A. Skrupskelis, ekonomikos mokslų daktaras, liaudies ūkio planavimo ir ekonomikos MTI direktoriaus pavaduotojas V. Astrauskas, fizikos-matematikos mokslų daktaras, Lietuvos TSR Mokslų Akademijos Fizikos instituto direktoriaus pavaduotojas D. Butkus, fizikos matematikos mokslų daktaras, Lietuvos TSR Mokslų Akademijos narys—korespondentas, VVU prorektorius J. Vaitkus, medicinos mokslų daktaras, Lietuvos TSR Mokslų Akademijos Biochemijos instituto laboratorijos vadovas V. Tamošiūnas, biologijos mokslų daktaras, Respublikinio medicinos centro vedėjas.

Susitikimą pradėjo „Žinijos“ draugijos miesto organizacijos pirmininkas V. Pirogovas. Liaudies deputatų Tarybos vykdomojo komiteto pirmininkas R. Kumpis papasakojo apie gyvenvietės socialinio-ekonominio vystymosi ypatumus.

Negalima palikti be pasikeitimų tokios padėties, kurioje dabar atsidūrė mūsų gyvenvietė, — pasakė jis. — Reikia rasti pačias įvairiausias saveikos su respublika formas. Štai, pavyzdžiui, numatoma steigti Mokslų Akademijos sudėtyje Ekologijos institutą. Kodėl neatidaryti jo Sniečkuje? Šiandien miesto statybai eikvojamos didžiulės lėšos — apie 30 milijonų rublių. Tačiau mes neturime pačių būtiniausių dalykų, tame tarpe statybinių medžiagų. Na, o klausimą būti ar nebūti elektrinei, turi spręsti mokslininkai, ir tik mokslininkai. Su jais niekas nesiginčys.

Svečiams buvo organizuota didelė ekskursija į atominę elektrinę, jie pabuvojo visur, kur skaitė būtina pabuvoti, tame tarpe apžiūrėjo tą vietą, kur rugsėjo 5 buvo kilęs gaisras.

Antroje dienos pusėje statybininkų klube įvyko diskusija, liečianti Ignalinos atominės elektrinės saugumo ir patikimos eksploatacijos problemas, atominės energetikos vystymosi perspektyvas ir kitus klausimus.

Pokalbyje dalyvavo IAE direktorius A. Chromčenka, TSKP Centro Komiteto Ignalinos atominėje elektrinėje partorgas J. Salnikovas, Vakarų statybos valdybos viršininkas J. Žilinas, VSV partijos komiteto sekretorius R. Kučiukas, IAE ir medicinos dalies specialistai.

Svečius domino didelis klausimų ratas: kokie pasikeitimai įtraukti į pirmųjų dviejų IAE blokų konstrukciją po Černobylio avarijos, kur numatoma saugoti atidirbtą kurą, kaip bus tobulinama IAE veiklos kontrolė, o taip pat tiriama stoties įtaka aplinkai. Drūkšių ežero būklei... Apie tai jau buvo kalbėta „Energetiko“ puslapiuose.

Tačiau rugsėjo 9 praėjusiam susitikimui buvo charakteringas tematikos išsiplėtimas. Svečius domino ir sniečkiečių gyvenimo sąlygos, medicininio aptarnavimo galimybės, lietuvių specialistų dalyvavimas įvairiose gyvenvietės veiklos srityse.

Nepasakysi, kad „apvalaus stalo“ dalyviai visais klausimais buvo bendraminčiai. Bet pokalbis dar kartą parodė, kad susitikinėti reikia dažniau, nebijoti aštrių posūkių, visiems kartu mokytis polemizuoti. Reikia tai daryti šiandien, jeigu nebuvo padaryta anksčiau, ramesniu ir labiau tinkamu laiku.

A. MAKSIMOVA

ŽIEDAS APLINK IAE

Vaikai, grįžę penktadienį iš mokyklos, pertraukdami vienas kitą puolė pasakoti, kad šeštadienį į Sniečkų atvažiuos lietuviai rengti pogromo. Nevertėtų šias „naujienas“ skelbti laikraštyje, jeigu panašūs į šiuos gandai nebūtų paplitę visoje gyvenvietėje. Šeštadienį Sniečkus atrodė ne šaip tykus, o kažkaip tai ypatingai tuščias. Tiesa, konfliktų nebuvo, Sąjūdžio dalyvius tik retkarčiais galima buvo sutikti geriant kavą arba parduotuvėje. Ir neturėjo būti, nes tikslas, atvedęs tūkstančius žmonių į Ignalinos atominės elektrinės apylinkes — taikus. Lietuvos persitvarkymo Sąjūdžio kreipimesi, išspausdintame 35-me „Sąjūdžio žinių“ leidinyje, buvo pasakyta: „Sąjūdis kviečia visus š. m. rugsėjo 16—18 dienomis apjuosti Gyvybės žiedu Ignalinos AE, protestuojant prieš III bloko statybą. Reikalaujame, jog sustabdyti I ir II blokai pradėtų dirbti tik po tarptautinės ekspertizės. Š. m. rugsėjo 7 d. šiuo klausimu 287 tūkstančių Lietuvos piliečių vardu Sąjūdis kreipėsi į M. Gorbačiovą, SNO Generalinį sekretorių ir Tarptautinės Atominės Energetikos Agentūros prezidentą“.

Sniečkaus gyventojai maža ką žinojo apie šios akcijos renginius. Taip gimė gandai, nerimas, įtampa. Iš vienos pusės taip atsitiko todėl, kad protesto akcija buvo organizuota nepaisant Ignalinos rajono vykdomojo komiteto sprendimo, kuris nedavė leidimo mitingo rengimui. Įvykiai išsiplėtoio dviejų—trijų dienų bėgyje, o tai pernelyg trumpas laikas, kad gyvenvietės gyventojams būtų galima suspėti paaiškinti būsimus įvykius, neturint nei miesto radijo, nei miesto laikraščio. Blogiau, kad net rugsėjo 16 d. susitikimo metu su Sąjūdžio atstovais Ignalinos atominės elektrinės aktų salėje, IAE Centro Komiteto partorgas J. Salnikovas neleido svečiams papasakoti apie būsimą renginį. Nors iš salės klausė apie jį, sakydami: „Gal būt mes kartu su jais norime sodinti medelius!“

Galima sakyti, kad Sniečkaus gyventojai nedalyvavo protesto akcijoje. Ir reikalas ne tik informacijos stokoje. Pagrindinė priežastis ta, kad sniečkiečiai nors ir palaiko Sąjūdžio susirūpinimą atominės elektrinės saugumo klausimais, nesutinka su protesto išreiškimo formomis ir metodais. Nepalaiko to nepasitikėjimo specialistų nuomone, kurį demonstruoja Sąjūdis. Akcijos emblema — juodame fone raidės A ir E, o tarp jų kryžius — reiškianti „amžiną atilsį“ Ignalinos AE, daug šalininkų nerado. To priežastis toli gražu ne žinybiniai interesai. Skirtingai nuo kitų Lietuvos gyventojų sniečkiečiai atominę energetiką žino seniai, ir ne vien tik iš žodžių. Jie tokius objektus ir statė, ir eksploatavo. Jie žino, kad tie milijonai rublių, kuriuos dabar Sąjūdžio nariai pasiruošę nerūpestingai palaidoti, gauti griežtos ekonomijos sąskaita iš kitų šalies sričių. Žino, kad atominė elektrinė davė nemažai naudos ir Ignalinos rajonui, ir visai respublikai. Pastatyta daugybė socialinės-buitinės paskirties objektų ir tūkstančiai metrų gyvenamojo ploto už Sniečkaus ribų. Įdėta dešimtys milijonų rublių kelių, namų statybos kombinatų rekonstravimui Kaune, Vilniuje, Klaipėdoje.

Tačiau, jeigu Sniečkaus gyventojai, o juo labiau dirbantieji Ignalinos atominėje elektrinėje, būtų dalyvavę Sąjūdžio akcijoje, ji, galimas daiktas, nebūtų tokia vienpusiška ir kategoriška. Užtekdavo tiems nedaugeliui gyvenvietės atstovų užmegzti su kuo nors kalbą apie atominę stotį, ir aplink iškart susirinkdavo klausytojai. Tą dieną III bloką su ekskursijomis aplankė virš pusantro tūkstančio žmonių, daugelis pabuvojo pačioje elektrinėje, užduodami aibę klausimų. Ką ir kalbėti, nelengvi būdavo pokalbiai. Tačiau ne tik prieštaravimai tam kliudė. Nemalonu pripažinti, bet visgi prisieina sutikti: protesto akciją paskatino iš eilės įvykę trys gaisrai. Toje įtemptoje atmosferoje, susiklosčiusioje apie atominę stotį, gaisrai buvo tolygūs sprogimui. Ir jis įvyko — protesto akcijos pavidalu.

Svarbiausia tai, kad daugelis reikalavimų, užrašytų akcijos dalyvių plakatuose, daug anksčiau buvo keliami IAE ir Vakarų statybos valdybos vadovų. Praeitų metų lapkrityje A. Chromčenka kreipėsi laišku į Atominės Energetikos ministeriją, prieštaraudamas prieš trečio bloko statybą neturint patvirtinto projekto. O birželio mėnesį laišką su pasiūlymu nutraukti trečio bloko statybą iki projekto patvirtinimo į Ministeriją nusiuntė J. Žilinas. Anksčiau, nei Sąjūdžio iniciatoriai, GTS viršininkas S. Rusakovas pasiūlė pakviesti ekspertus iš Tarptautinės Atominės Energetikos Agentūros.

Mūsų silpnybė tame, kad, jausdami respublikos visuomenės spaudimą, nemokame susiorentuoti, ginamės, vietoj to, kad blaiviai suvokti tai, kas vyksta, ir turėti savos įtakos įvykiams. Įtakos ne ta prasme, kad uždrausti, neleisti. Dabar taip jau nesielgiama. Reikia ne vengti kontaktų, o siekti susartėjimo, ginti savo pažiūras.

Išvažiuodami šios akcijos dalyviai išsivežė nuomonę apie Sniečkų, kaip apie svetimą miestą, negirdinti visuomenės riksmo. Nors tai pagrinde neteisinga, mes savo pozicijos neparodėme. Apie tai pasakė ir Lietuvos TSR Liaudies menininkas, Valstybinės ir Respublikinės premijų laureatas, architektas A. Nasvydis:

— Tarp mūsų ir Sniečkaus nėra jokio bendravimo. Gyvenvietė — lyg tvirtovė. Galvoju, kad Ignalinos atominė elektrinė ir gyvenvietė turi būti įtraukti į respublikos ūkinę veiklą, kaip tai atsitiko su Elektrėnais.

— Kaip galvojate, ar tuomet pasikeistų respublikos požiūris į IAE.

— Gali pasikeisti. Jeigu bus galimybė patikrinti stoties darbo kokybę.

A. Nasvydis toliau nevystė šios minties, bet jinai ne nauja. Respublikos visuomenė pastebi aibę trūkumų IAE veikloje jau todėl, kad tai „šapas švetimoje akyje“.

Sąjūdžio nariai pasiruošę tęsti protesto akciją. Jie kviečia miestų aikštėse, sankryžose rengti piketus iki tol, kol į Ignalinos atominę elektrinę neatvyks tarptautiniai ekspertai atominės energetikos klausimais. Jeigu viskas būtų taip lengvai išsprendžiama — atvažiavo žmonės „iš šalies“ ir išnagrinėjo mūsų vidaus problemas! Tačiau ar nekils paskui kokie nors nauji argumentai prieš Ignalinos atominės elektrinės darbą?

R. SKATIKAITĖ

Karštos pirties belaukiant

„Laiko metų apysakoje“ pamokslininkas Andrejus, grįžęs iš kelionės slavų žemėmis į Romą, pasakojo: „Nuostabius dalykus mačiau aš slavų žemėje pakeliui čionai. Mačiau medines pirtis, ir iškūrena jas iki raudonumo, ir nusirengia ir būna nuogi, ir apsipila odų raugalu, ir pakelia ant savęs jaunas vyteles, ir muša save patys, ir iki tol save muša, kad išlenda vos gyvi, ir apsilieja šaltu vandeniu, ir tik taip atgyja. Ir daro tai visokią dieną, niekieno nekankinami, bet patys save kankina, ir tai būna nusiplovimas, o ne kančia“.

Mūsų protėviams pirtis, o tiksliau — pirties diena, buvo tikru ritualu, artimu religiniam. Mes, XX amžiaus pabaigos vaikai, gyvename prozišk iau, bet ir mums pirtis — ne tik purvo nuplovimo procesas. Todėl su visiškai suprantamu nekantrumu laukia ir Sniečkaus gyventojai pirties sveikatingumo komplekso atidarymo. Apie tai, kokiu jis bus, pasakoja buitinio aptarnavimo paviljono vedėja N. Ostrižnova.

— Tai bus būtent kompleksas. Be saunos ir rusiškos pirties čia yra plaukiojimo baseinas, dušai. Pastatysime fizkultūrinius sveikatingumo įrengimus. Pirmame aukšte išdėstytos septynios kabinos, kiekviena su baseinais ir plautais. Galvojame atidaryti kioskus, kur būtų parduodami laikraščiai, reikalingi prausimuisi daiktai, bufetą su gaivinančiais gėrimais, o taip pat kirpyklą, pedikiūro ir masažo kabinetus. Bare, tikiuosi, mes galėsime pasiūlyti pasižiūrėti videofilmų.

Pirtis dirbs ne mažiau, kaip dvylika valandų per parą, apskaičiuota maždaug 200 žmonių. Belieka pridurti, kad komplekse veiks ekspresskalbykla ir smulkaus drabužių taisymo dirbtuvė. Suprantama, kad ne visos tarnybos pradės savo darbą nuo pirmos dienos. Pirmus mėnesius pirtis dirbs tik po tris dienas per savaitę.

Pirčių - skalbyklų kompleksas — labai daug triūso reikalaujantis ir dažniausiai nuostolingas dalykas. Ryšium su tuo reikia pasakyti, kad IAE iniciatyvinė grupė norėjo imtis pirties eksploatavimo kooperatiniais pagrindais. Bet pasirodė nepasirengusia tam. Šiuo metu Lietuvos TSR Valstybinių kainų komitetas aptaria pirties sveikatingumo komplekso įvairių rūšių paslaugų kainas.

Statybiniai darbai jau eina į pabaigą. Pirtis — vienas iš priduodamųjų metų objektų. Todėl sekantis klausimas — penkioliktos statybos - montavimo valdybos trečio baro viršininkui L. Žukovskiui, kaip jis vertina susiklosčiusią reikalų padėtį.

— Pradėti reikia, matyt, nuo to, kad pradinis pirties projektas mūsų nepatenkino. Todėl jame buvo padaryta eilė svarbių taisymų, dėl ko objekte net kuriam laikui buvo sustabdyti darbai. Įrengdami garohidroizoliaciją mes panaudojome dviejų rūšių vandens nepraleidžiančią gruntuotę — lateksą-cementą ir bitumą-cementą, kas leis ne vienus metus eksploatuoti kompleksą nedarant kapitalinio remonto. Mes pasistengėme į projektą įtraukti eilę elementų ir patobulinimų iš kitų pirties sveikatingumo kompleksų.

Nelaukdami visiško objekto perdavimo čia pradėjo dirbti apdailininkai. Bet, kaip skaito penktos statybos-montavimo valdybos inžinierius V. Charitonovas, kol kas apdailininkų aiškiai trūksta, mes pasistengsime artimiausiu laiku čionai permesti papildomas jėgas. Reikia, kad ir rangovinės SMV-15 darbininkai, subrangovinės organizacijos greičiau baigtų savo darbus.

Labai mus neramina neefektyvi objekto apsauga. Tiesiai reikia pasakyti, kad dalis statybinių medžiagų išvagiama, prapuola instrumentai. Tai ne tik atneša nemažus nuostolius, bet ir lėtina darbus objekte, kurio atidarymo laukia daugelis žmonių.

Įdomu, kad visi, su kuo prisiėjo pakalbėti ruošiant korespondenciją, buvo nuoširdžiai suinteresuoti ne tik greitesniame komplekso pridavime, bet ir tame, kad kompleksas taptų kultūriniu sveikatingumo centru: draugų susitikimo, bendravimo, sveiko gyvenimo būdo propagavimo vieta.

Kaip vakar pranešė SMV-15 partinės organizacijos sekretorė D. Sman, žmonės pirties-sveikatingumo komplekse dirba labai įtemptai. Beveik visur pastatyti stalių dirbiniai, klojami plytelėmis baseinai, dušų nusirengimo kambarių sienos. Pirmame aukšte baigiamas pakabinamų lubų montavimas, antrame jau baigtas. Dažytojai ruošia apdailai patalpų ir laiptinių paviršius.

N. ŠILDBACHAS,
ETV šaltkalvis

R. GALKAUS nuotrauka

Praėjusios vasaros šventė

Mūsų mieste tapo tradicija kasmet rengti sodininkų mėgėjų pasiekimų parodas. Šiais metais šventės „Vasaros dovanos“ rengėja buvo Sniečkaus moterų taryba. Jinai vyko rugpjūčio 27 dieną statybininkų klube. Aktyvistai padėjo nemažai pastangų, kad renginys pavyktų. Ir jų triūsas nenuėjo veltui.

Apžiūrinėjant eksponatus, išstatytus „Statybininko“ ir „Vyšnios“ kolektyvinių sodų sodininkų mėgėjų, matai, kad šie žmonės iš tiesų myli darbą ir žemę. Kiek sugebėjimo, meistriškumo, estetinio skonio buvo įdėta, kad išauginti, o paskui parodyti savo kruopštaus darbo vaisius. Kaip gyvi, stovi svogūnas Cipolinas, sinjoras Pomidoras.

O kiek puikių gėlių kompozicijų! Ypač geros buvo A. Gorochovikovo, VSV darbuotojo rožės. Jo kolekcijoje 97 krūmai — nuo šviesiai alyvinių iki purpuriškai raudonų. Po parodos jis dosniai dalijo savo eksponatus, sakydamas: „Geresnės už rožes gali būti tik rožės“.

Įdomūs Salnikovų ir Čerienės šeimų eksponatai, čia buvo absoliučiai viskas: ir gėlės, ir vaisiai, ir uogos, ir net... ožys. Taip, taip, tikras, gyvas, su barzda.

Ragaujame uogienę iš citrininės melisos žiedlapių, kurią siūlo N. Ostrižnova. „Skanu!“.

Susitikimų metu su gyvenvietės Tarybos pirmininku R. Kumpiu ir architektu A. Lapėnu buvo pateikta nemažai dalykiškų pasiūlymų draugijos valdybai ir gyvenvietės tarybai, sodininkai pasidalino patirtimi. Buvo nuspresta sukurti sodininkų klubą prie jaunimo klubo „Orbita“. Susitikimo dalyviai pateikė pasiūlymą visiems sodininkams-mėgėjams apsodinti kiemus ir namus nereikalingais medžių ir krūmų sodinukais. Šventės gale buvo organizuotas eksponatų pardavimas.

Deja, nepavyko renginio programos įvykdyti iki galo. Neišlaikė duoto žodžio darbinio tiekimo skyrius, neorganizavęs numatyto trašų ir sodo inventoriaus pardavimo, kurio laukė daugelis žmonių.

O bendrai paėmus šventė pasisekė.

A. ROMANIDI,
Sniečkaus gyv. moterų tarybos narė

JEI REIKIA STATYBINIŲ MEDŽIAGŲ

Ryšium su sumažėjusiu medienos, cemento tiekimu, visų rūšių medžiagų išrašymas gyventojams, išskyrus miško kirtimo atliekas, nutrauktas nuo rugsėjo 9 iki metų pabaigos. Bus išduodamos tiktai anksčiau išrašytos ir apmokėtos medžiagos.

Išrašytos medžiagos apmokamos PJV kasoje kiekvieną trečiadienį ir ketvirtadienį nuo 16.30 iki 17.00.

Vakarų statybos valdybos darbuotojai, užmokėję už medžiagas ir nepasiėmę jų kalendorinių metų bėgyje, turi skubiai kreiptis į buhalteriją dėl pinigų grąžinimo.

Žmogus — žmogui

Neeilinė pamoka

„Paskutiniais metais mes daug kalbame apie persitvarkymą, apie tai, kaip mūsų gyvenimą padaryti geresniu ir tyresniu. Bet mums reikia stipriai pagalvoti ir apie vaikus, kaip juos auklėti, kad jie paskui sąžiningai gyventų, kad nesužlugdytų to, ką nuveikėm mes, vyresnieji.

Daugelis neskiria savo vaikams tiek dėmesio, kiek reiktų. Nesuprantu aš tokių tėvų, kurių vaikai nuo ryto iki vėlaus vakaro laksto lauke, švilpauja ir klykia po langais. Riksmai ant viso kiemo iki vienuoliktos ir dar vėliau.

O kiek yra tokių vaikų, kurie nežino, kaip nueiti į parduotuvę nupirkti produktų, grindis išplauti, išskalbti puskojines. O paskui stebimės, kodėl tiek daug jaunų žmonių nemėgsta darbo, nenori dirbti gamyboje, o ką kaltinti, jeigu suaugę patys ir kalti.

Neseniai įvyko viena man ir mano vaikams nemaloni istorija. Reikėjo eiti tvarkyti naują ligoninės miestelio pagrindinį korpusą. Valyti šiukšles, plauti langus ir grindis. Susiruošiau eiti ir aš, bet naktį smarkiai susirgau. Mano sūnus (vienam 9, o kitam 10 metų) ryte iškvietė gydytoją ir išėjo į mokyklą. O parėję iš mokyklos paprašė: „Mama, mes už tave nueisime, mes grindų išplauti nemokėsime, ar ką“. Iš pradžių paabejojusi, paskui juos išleidau. Bet geriau būčiau neleidusi... Prisiminti net nesinori. Dėl vaikų tiktai skaudu“.

Štai tokį laišką atsiuntė į redakciją gamybinės-techninės komplektavimo valdybos darbuotoja V. Klimašova. Atsiuntė, o netrukus paskambino į redakciją: „Tiktai prašau nespausdinkite“. Aišku, mums buvo įdomu sužinoti, kas gi atsitiko.

Susitikusi su Valentina Pavlovna, o paskui ir su viena tą dieną dirbusia pagrindinio korpuso valyme GTKV darbuotoja Svetlana Rožkova sužinojau, kad tą dieną berniukai, suradę mamos bendradarbes, padėjo joms dirbti. Prieš pietus vaikai paklausė, ar galima dar ateiti. Suaugę pasakė, kad jeigu norite, ateikite antrą valandą. Jie mielai atėjo dar kartą.

— Mes davėme jiems skudurus, — pasakoja Svetlana. — Jie plovė sienas, nešiojo šiukšles. Atėjo meistrė, paklausė, kieno vaikai. Visi tylėjo — ir jinai juos išvarė.

O paskui į gamybinio techninio komplektavimo valdybą paskambino iš statybos profsąjungos komiteto, priekaištavo dėl vaikų buvimo statyboje.

Iš tiesų nemaloni istorija, nors, iš pirmo žvilgsnio, ir nelabai rimta. Kas čia baisaus, kad vaikus išvijo, nuo jų pagalbos atsisakė. Pikta vaikams, bet ar retai jie susiduria su suaugusių neteisingumu? Iš pradžių sutikau su Klimašovos prašymu nejudinti šitos istorijos. Kol nepabuvojau GTKV, nepakalbėjau ten su moterimis.

Pasirodo, kad nuomonės čia labai skirtingos. Vienos moterys sakė: „Ką blogo padarė vaikai? Dirbdami tik jautė, kad yra naudingi“. Kitos širdo: „Teisingai padarė meistrė, juos išvijusi. Jinai atsako už saugumo techniką. Nėra čia ko terliotis. Jinai juk paklausė, kieno vaikai. Visos tylėjo. Reiškia, kažkokie tai svetimi po kojomis painiojasi“. Trečios sakė: „Nieko ypatingo ten neatsitiko“.

Ir juk sunku prieštarauti. Iš tiesų saugumo technika — tai rimta. Meistrė atsakys, jei kas. Bet, kitaip pažiūrėjus, ar taip jau pavojinga būti visiškai užbaigtose patalpose, kurias prieš priduodant belieka išplauti? Neprisimenu, kad talkininkaudami, o buvo tai ne vieną kartą, mes būtume užsidėję šalmus ar pasirašę, kad žinome saugumo technikos taisykles. Ir nejaugi sunku buvo pasakyti meistrei, kad tai mūsų darbuotojos vaikai, užstoti juos: ne, jie neišdykauja, gerai padeda. Nejaugi meistrei pasakyti: „Vaikai, ačiū už pagalbą, bet vaikams čia buti negalima, eikite, ilsėkitės“, buvo sunkiau, nei aprėkti: „Greit eikit iš čia“. Nejaugi, pagaliau, visoms ten buvusioms moterims sunku buvo suprasti: vaikai atėjo pilni pačių geriausių ketinimų — padėti suaugusiems, pavaduoti susirgusią mamą.

Tik baigiantis visiems pokalbiams pradėjo aiškėti slapta priekaištų prasmė: o gal motina nenorėjo eiti dirbti, todėl ir atsiuntė vaikus. Kodėl taip dažnai ir taip lengvai pasiruošę patikėti kitų žmonių poelgių negerais, nesveikais motyvais?

...Visa tai įvyko rugsėjo pirmąją. Tą dieną visose mokyklose, visose klasėse vyksta Taikos pamokos. Broliai Klimašovai tą dieną gavo dar vieną pamoką. Gerai būtų, kad ne visam gyvenimui.

A. POLETAJEVA

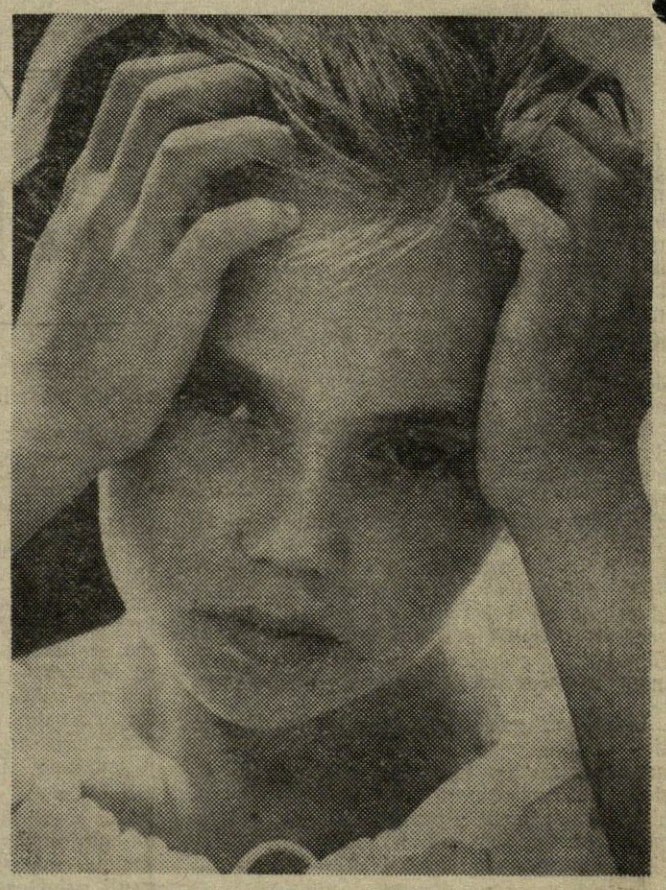

M. Romanovskio nuotrauka

REDAKCIJOS ADRESAS: 234761, Lietuvos TSR, Ignalinos rajonas, Sniečkus, Vakarų statybos valdyba; tel. 26128, 26971. ● Redaktorė A. Poletajeva. Laikraštis išeina lietuvių ir rusų kalbomis trečiadieniais.

Iškilioji spauda. Formatas A-3. 0,25 spaudos lanko. Tiražas 300. Užsakymo Nr. 2606. Rinko ir udė Utenos spaustuvė. Utena, Komjaunimo 33, telefonas 54787, ind. 67311.

Энергетик. Орган парткома, объединенного построечного комитета профсоюза № 150, комитета комсомола и администрации Западного управления строительства. Редактор А. Полетаева. Снечкус. На литовском языке.